

Dávid Králik

V jaskyni

Vjaluku

Dávid Králik

V jablku

Ilustrácie **Barbora Repková**

Texts © Dávid Králik
Illustrations © Barbora Repková
Design © SOFT DESIGN, s. r. o.
Slovak edition © Perfekt 2022

Predhovor

*Vždy som to tušil. Bolo vrcholne nepravdepodobné,
že by toto tu bol jediný svet, ktorý existuje.*

*Keď človek vezme do úvahy fakt, že priestor i čas
sú nekonečné, len ťažko možno predpokladať, že
by nekonečnosť mala patriť len jednej životnej línii.*

*Kládol som si otázky a ... nie a nie nájsť odpovede.
Dnes už viem, prečo, ak sa človek s otázkou v očiach
pozerá do dialav, len ťažko zachytí odpoveď, ktorú
má zvyčajne priamo pod nosom. Ale tak to v živote
zrejme musí byť, odpovede na naše otázky sú
omnoho bližšie, než si dokážeme predstaviť.*

Na začiatku cesty

(podľa Viki i Veve)

Viki a Veve sú celkom neobyčajné dievčatá, sestry, ktoré sa občas hádajú, inokedy nedajú jedna na druhú dopustiť. Viki je staršia a vyššia. Veve zasa mladšia a nižšia. Viki je hnedovláska, Veve blond. Viki viac počúva, Veve rozpráva. Viki... no dobre, len som chcel, aby ste si predstavili dve úžasné baby, ktoré sú celkom rozdielne.

„Veve, prines z pivnice jablko, ja zatiaľ pohľadám sviečku, klinčeky a škoricu.“

Veve prevrátila oči, aby bolo všetkým jasné, že ju neskonale otravuje, keď jej Viki rozkazuje a bez slova sa vybrala do pivnice. Úzke betónové schodisko, ťažké železné dvere a za nimi dve miestnosti. Na stene vľavo svetlo. Veve stisla vypínač a v miestnostiach sa rozblikali neónky. Keď bola menšia, vždy sa pri prvom bliknutí zľakla a kým svetlo blikalo, nikdy dnu nevstúpila. Bála sa, že tam niekto je. Ešte aj teraz ostala stáť na prahu a čakala, kým bude v pivnici bezpečne.

„Kde, do čerta, sú tie jablká?“ rozhladla sa. V prvej miestnosti bolo drevo na zimu a tiež kopa starých harabúrd, držiak na činky, plechovky so zaschnutými farbami, tvrdé štetce, ktoré niekto použil a zabudol namočiť do riedidla, zlomený sušiak na prádlo, stolička s troma nohami, sánky z roku nula a kopa ďalších vecí, ktoré ani nedokázala pomenovať.

„Fakt nechápem, načo to všetko treba odkladať. Ľudia skladujú toľko zbytočných vecí a myšlienok...“ Vykročila k druhej miestnosti, tu to vyzeralo nádejnejšie a tiež zmysluplnejšie. Kompóty, zavárané uhorky, Vicki-bowles, nápoj, ktorý vzniká nahádzaním všakovakého ovocia

do 90-percentného rumu. V rohu miestnosti zbadala debničky s jablkami. Podišla k nim.

Viki zatiaľ v kuchyni našla nádobku s klinčekmi a starostlivo odsypala potrebný počet. Nádobku zatvorila a položila nazad, presne tam, odkiaľ ju pred malou chvíľou vzala. Už-už sa obrátila ku skrinke, kde predpokladala výskyt škorice, všimla si však, že koreničku nezarovнала presne podľa ďalších malých nádobiek s korením, a tak sa opäť načiahla k nádobke a dala veci do poriadku. Vždy bola rada, keď bolo všetko na správnom mieste. Až teraz sa bez nepríjemného pocitu obrátila ku skrinke, kde bolo zo všetkého trocha. Okrem celej škorice v nej mala svoje miesto múka, instantné polievky, pukance, prázdne zaváraninové poháre a, čuduj sa svete, aj sviečky. Práve, keď Viki otvorila nové balenie sviečok a jednu z nich vyťahovala, prišla Veve s jablkom.

„Povieš mi konečne, načo som mala priniesť to sprosté jablko?“ spýtala sa trochu podráždene, keď prechádzala okolo Viki.

„Ty trdlo, ideme spraviť vianočný svietnik,“ oznámila Viki so samozrejmosťou, s akou staršie sestry oznamujú veci tým mladším a o malú chvíľu už obe starostlivo zapichovali klinčeky do prineseného jablka. Pribúdajúce klinčeky postupne obkolesili celé jablko, kľukatili sa ako cesta, ktorá stúpa od úpätia kopca až po jeho vrchol. V hornej časti jablka hrdo stála sviečka a vedľa nej kusisko voňavej škorice.

„Hotovo,“ vydýchla si Viki.

„Ešte ju treba zapáliť! Ukáž, ja to spravím,“ hlesla Veve a schytila zapaľovač.

„Ty? Prečo ty? Ved’...“ Začali sa o práve vytvorený svietnik ňaťahovať a vo chvíli, keď súboj vrcholil, Veve šľukla zapaľovačom.

Sviečka na vrchole jablka zažiarila a obe dievčatá zápasiace o jablko akoby skameneli. Celé to trvalo sotva niekoľko sekúnd, svet okolo jablka sa roztancoval a roztočil, chvíľu ešte bolo možné rozlišovať jednotlivé predmety, no svet sa krútil stále rýchlejšie a konkrétne tvary

prechádzali do tvarov abstraktných a napokon už ostalo len množstvo farieb. Cestička tvorená klinčkami napichanými v jablčku sa zázračne rozsvietila, ako keď v lietadle signalizujú núdzový východ a Viki s Veve na seba pozreli. „Ideme?“, šepkali oči jednej i druhej zároveň. Chytiac sa za ruky, váhavo vykročili na cestu, ktorú vyznačovali rozžiarené klinčky. Naokolo bola tma. A zmes vôní. Viki si uvedomila, že cíti vôňu pečeného kuraťa a tiež kvetov a obľúbeného šampónu z levandule.

„Cítiš to tiež?“ položila sestre otázku, akoby potrebovala potvrdenie, že to, čo vidí a cíti, nie je len jej vlastným výmyslom. Naozaj je dôležité, aby pravdu, ktorú vidíme, videli aj iní? Veve len mlčky prikývla. Zrazu všetko zhaslo, stíchlo, vône sa vytratili a neostalo nič, len tma...

„To je hnusná tma! Nesmieme tu zostať. Musíme ísť ďalej,“ zašepkala Viki a už aj vstala, ťahajúc Veve, stále učupenú v tme.

„Nie, počkaj, Viki, čo keď sa znova rozsvetia tie klinčky a my už budeme preč? Stratíme cestu! Počkajme ešte chvíľku, potom sa uvidí...“ nástojila Veve.

*Naše cesty sú plné odbočiek a križovatiek,
pričom každá z nich znamená ďalšiu možnosť.*

*Ak chceš ísť hneď
a zaraz ďalej,
ako si praje Viki,
pokračuj na
strane*

*Ak chceš ešte chvíľu
ostať a počkať, či
sa klinčky opäť
nerozsvetia, ako navrhla
Veve, pokračuj na strane*

KAPITOLA

2

Pozor na myšlienky

(podľa Viki)

Viki sa nervózne rozhliadla, ale okrem siluety svojej sestry, ktorá čupela hneď vedľa nej, nevidela celkom nič.

„A čo ak sa nič nestane najbližšiu hodinu? Alebo aj dve? Ako dlho tu chceš čakať? Pod', musíme čo najskôr zistiť, čo má toto všetko znamenať!“ zahlásila rozhodne Viki a naoko sa začala zberať. To na Veve zabralo, chytila Viki za ruku a vykročila spolu s ňou. Pod nohami cítili mäkký, akoby špongiový povrch, po ktorom sa človek doslova kízal. Spočiatku si Viki myslela, že by mohlo ísť o niečo ako anglický trávnik, lenže ako tak kráčali, uvedomila si, že kroky v tráve vydávajú za normálnych okolností šuchot, ktorý teraz nepočuje.

„Veve, už si stúpila na nejakú nerovnosť, hrbol' alebo kameň?“ Sestra, ktorá obvykle veselo šteboce, teraz len mlčky pokrútila hlavou, čo Viki, samozrejme, pre okolitú tmú nemohla vidieť.

„Po čom to kráčame? Ako to, že tu nie sú žiadne kamene? Musí tu byť predsa nejaký kameň!“ Viki o čosi zakopla. Zastala, zohla sa a hmatom prechádzala po klzkom povrchu, v snahe nájsť to, čo narušilo hladkú cestu. V ruke pocítila pomerne veľký okruhliak.

„Pozri, kameň!“ natiahla ruku smerom k sestre.

„Nič nevidím,“ zašepkala Veve, „do frasa, keby tu bolo aspoň trochu svetla!“ Vtom sa začalo rozvidnievať.

Najskôr dievčatá uvideli jedna druhú, postupne, ako tma ustupovala, zbadali širu krajinu. Hodnú chvíľu obe prekvapene mlčali, lebo to, čo

videli, im neprípomínalo nič známe. Šíra pláň bledulinkej farby, hladká ako zrkadlo, ktorá sa rozprestierala všade, kam len dovideli.

„To je veľmi čudná krajina, nikde nič, len tento kameň...“ Viki uprene hľadela na kameň. Začala ho obracať a skúmavo pozorovať, akoby bol práve on kľúčom k tejto záhade. „Takýto kameň sa predsa nemôže vziať len tak odnikiaľ a z ničoho. Musí tu byť nejaká hora!“

„Pozri, Viki,“ potiahla Veve sestru za rukáv a vzrušene ukazovala do diaľky, kde hrdo stála obrovitánska hora. Viki neveriacky pokrútila hlavou. Prisahala by, že tam ešte pred chvíľou nič také nebolo. Bez toho, aby sa dievčatá slovom či gestom dohodli, vykročili priamo k hore, majestátne sa týčiacej v diaľke.

„Ako to, že je tu také svetlo? Nemalo by tu byť slnko?“

Spoza hory na svet vykuklo veselé slnko a celá krajina, ktorá bola ešte pred malou chvíľou nevýraznej bledej farby, teraz hrdo niesla zlatistý šat.

„To vážne?“ zvolala neveriacky Veve a spýtavo pozrela na staršiu sestru. Tá na moment zaváhala.

„Počkaj, vyskúšam niečo,“ zarehnila sa Viki a vzápätí už kráčali po mäkučkome modrom trávniku. „Vieš, čo to znamená?“

Veve prikývla. „To my tvoríme tento svet. My rozhodujeme o tom, aký bude...“ stíchla a usmiala sa.

Naokolo začali vyrastať kvety rozličných farieb a vôní, niektoré väčšie, iné menšie, s listami v tvare srdiečok i bez nich. Veve si spomenula na časy, keď mala rada výtvarnú a „maľovala“ krajinu, čo jej fantázia stačila. Odrazu Veve uvidela huňatého hnedého psíka, ktorý veselo brechal a občas jej olízal ruku.

„To ty?“ žmurkla na Viki a tá sa nahlas zasmiala a prikývla. Dievčatá kráčali farbou i vôňami, kde-tu znenazdajky pribudol mocný košatý strom či černicový ker, z ktorého si rovno trhali a vkladali do úst zrelé plody.

„Mňam a ešte jahodyyy,“ zaštebotala Veve a už aj zbierala sladučné dobroty. Odvšadiaľ bolo počuť štebot vtáčikov a dievčatá celkom zabudli, že sa ešte pred chvíľou túlili kdesi v tme a strachu z neznámeho. Ako tak kráčali, poskakovali a kímili sa lesnými plodmi, ktoré si privoľávali do svojho sveta, zastala im cestu stará známa hora. Bola vysoká a rozľahlá.

Viki zatvorila oči, čím dala jasne najavo, že po niečom veľmi túži. Keď oči opäť otvorila, vyzerala sklamane.

„Čo je? Nejaký problém?“ spýtala sa Veve.

Viki hodnú chvíľu zamyslene pozorovala horu. Napokon len ticho zašepkala:

„Tá hora... trochu mi sem nepasovala. Je taká strašidelná, tak som ju chcela nechať zmiznúť, ale ona nič. Veve, musíme si dávať veľký pozor

na to, čo si budeme želať, lebo čokoľvek do tohto sveta prinesieme, ostane tu s nami.“

Veve sa zatvárila dospelo a vážne prikývla na znak, že rozumie a bude opatrná.

„Tak, Viki, čo teraz? Ideme okolo alebo skúsime prejsť cez ňu?“ Skôr, ako Viki odpovedala, zbadala Veve na úpäť hory tunel.

„Je to totálne nekonečné horisko, kým by sme ju obišli, zošedivíme. Poďme cez ňu! Už som urobila aj priechod,“ ukázala Viki prstom na dieru presne oproti nim. Veve pozrela na jednu stranu, na druhú stranu a potom do tunela. Bol však taký strašidelný, až ju striaslo.

„Počkaj, Viki, to nemyslíš vážne. Ty tam chceš vážne vliezť? Brrr, ani náhodou. Poďme radšej okolo.“

